

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 13 lipca 2017 roku, wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wystąpił o zasądzenie od pozwanego Ł. Ć. kwoty 446,25 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 14 % rocznie, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, licznymi od kwoty 350 zł od dnia 25 marca 2017 roku do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 22 lutego 2017 roku pozwany zawarł z powodem, przy wykorzystaniu środków bezpośredniego porozumiewania się na odległość, umowę pożyczki odnawialnej, której treścią była możliwość zawierania przez strony dalszych umów pożyczek. Przedmiotową umową pozwany zapoznał się i zaakceptował wszystkie warunki udzielania pożyczek, ich kosztów w zależności od rodzaju oraz wszelkie zasady związane z zaciąganiem pożyczek. Pozwany wystąpił do powoda z wnioskiem o udzielenie mu pożyczki na podstawie łączącej strony umowy pożyczki odnawialnej. W dniu 22 lutego 2017 roku, przy wykorzystaniu środków bezpośredniego porozumiewania się na odległość, powód i pozwany zawarli umowę pożyczki na kwotę 350 zł. Pozwany zobowiązał się do spłaty następujących należności: 350 zł tytułem wypłaconej pożyczki oraz 96,25 zł tytułem prowizji za udzielenie i obsługę pożyczki. Strony ustaliły także w umowie wysokość odsetek za opóźnienie na poziomie 14 % w stosunku rocznym. Powód poinformował pozwanego o przysługującym mu uprawnieniu do odstąpienia od umowy w terminie 14 dni. Pozwany nie skorzystał z tego uprawnienia. Powód wskazał, że pozaodsetkowe koszty kredytu nie przekraczają maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu określonych w art. 36a ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim. Pozwany zobowiązał się do spłaty pożyczki wraz z wszelkimi opłatami dodatkowymi do dnia 24 marca 2017 roku. Powód wywiązał się z umowy pożyczki odnawialnej oraz umowy pożyczki w sposób prawidłowy, jakoś świadczonych usług na żadnym etapie nie budziła zastrzeżeń pozwanego. Pozwany po upływie terminu przewidzianego w umowie nie spełnił swojego świadczenia, nie spłacił swojego zadłużenia względem powoda, a tym samym nie dotrzymał warunków umowy. Powód kilkakrotnie wzywał pozwanego do zapłaty, wezwania były nieskuteczne.

Vide: pozew k. 3-6; pismo procesowe z dnia 15 lutego 2018 roku k. 23

Postanowieniem z dnia 19 października 2017 roku w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1341488/17 referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku.

Vide: postanowienie k. 7-8

Postanowieniem z dnia 3 stycznia 2018 roku Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku zawiesił postępowanie.

Vide: postanowienie k. 20

Postanowieniem z dnia 10 lipca 2018 roku Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku podjął postępowanie w sprawie.

Vide: postanowienie k. 34

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Strona powodowa nie przedłożyła żadnego materiału dowodowego, który mógłby stanowić podstawę dla dokonywania ustaleń faktycznych w sprawie, a następnie – w oparciu o poczynione ustalenia – który pozwalałby na ocenę zasadności wywiedzionego powództwa.

Trzeba wskazać, że zagadnienie na kim – w razie sporu pomiędzy stronami stosunku cywilnoprawnego, spoczywa obowiązek udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy jest zaliczane do problematyki prawa materialnego. Ogólną regułą stwarza tu art. 6 k.c., jako podstawowy przepis w tym przedmiocie, procesowym odpowiednikiem tego przepisu jest art. 232 k.p.c. W procesie cywilnym strony mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności, które stosownie do art. 227 k.p.c. mogą być przedmiotem dowodu. W myśl ogólnych zasad na powódzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 1969 roku w sprawie o sygn. akt II PR 313/69, OSNCP z 1970 roku, nr 9, poz. 147), a na stronie pozwanej obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających wnioski o oddalenie powództwa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 roku w sprawie o sygn. akt I CR 79/82, LEX nr 8416). Jednak ciężar dowodu w zakresie wykazania bezzasadności powództwa przechodzi na stronę pozwaną dopiero pod warunkiem, gdy powód zdoła przedstawić dowody na okoliczność zasadności zgłoszonego pod rozwagę sądu żądania.

Podstawę prawną żądania powoda stanowił przepis art. 720 § 1 k.c.

Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Stosownie do § 2 umowy pożyczki, której wartość przenosi tysiąc złotych, wymaga zachowania formy dokumentowej. Do umowy pożyczki, zawieranej z konsumentem na odległość, znajdują także zastosowanie przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (t. j. Dz. U. z 2018 roku, poz. 993 z późn. zm.), w myśl art. 3 ust. 2 pkt 1 te samej ustawy.

Zasadniczym obowiązkiem procesowym powoda było więc wykazanie, że strony niniejszego procesu łączyła umowa pożyczki z powodem jako pożyczkodawcą i pozwanym jako pożyczkobiorcą. Powód nie przedłożył dokumentu w postaci umowy pożyczki. Powód nie zgłosił również wniosków o przeprowadzenie innych dowodów, które to dowody mogłyby stanowić podstawę dla twierdzenia, że pomiędzy stronami procesu zawiązał się stosunek prawny, w którym powód stał się wierzycielem pozwanego.

Sąd zwrócił uwagę, że zarządzeniem z dnia 10 lipca 2018 roku pozwany został zobowiązany do złożenia w terminie dwóch tygodni odpowiedzi na pozew, w której ustosunkuje się do twierdzeń podniesionych w pozwie, pod rygorem uznania ich za przyznane w oparciu o art. 230 § 2 k.p.c. oraz do zgłoszenia w terminie dwóch tygodni wszelkich zarzutów, twierdzeń i wniosków dowodowych pod rygorem utraty prawa powoływania ich w dalszym toku procesu. Pozwany nie ustosunkował się do wezwania.

W pierwszej kolejności trzeba odnotować, że rygor niewykonania zobowiązania przez pozwanego powiązany z art. 230 § 2 k.p.c. nie był właściwy – w ten sensie, że w przepisie art. 230 k.p.c. brak jest § 2. Przepis § 2 w zarządzeniu z dnia 10 lipca 2018 roku został odnotowany błędnie. Przedmiotowy błąd należy jednak, w ocenie Sądu, zakwalifikować jako omyłkę niemającą zasadniczego wpływu na treść rygoru, który na pozwanego został – w związku z doręczeniem mu odpisu pozwu – nałożony. Z treści zobowiązania wynika wprost, że rygor ten stanowi uznanie twierdzeń podniesionych w pozwie za przyznanie. Rygor ten wynika wprost z art. 230 k.p.c.

Zgodnie z art. 230 k.p.c. gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Uznanie przez sąd faktów za przyznane jest fakultatywne. Bierność strony, która zostaje zaznajomiona z twierdzeniami strony przeciwnej, nie rodzi po stronie sądu obowiązku uznania twierdzeń tej strony za udowodnione jako przyznane.

Sąd może uznać za przyznane przez stronę niezaprzeczone twierdzenia strony przeciwnej tylko w wypadku, gdy takie domniemane przyznanie znajduje uzasadnienie we wszechstronnym rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 maja 1971 roku w sprawie o sygn. akt II CR 122/71, L.).

Przepis art. 230 k.p.c. nie wyprzedza reguł dowodzenia w procesie cywilnym ustalonych przepisami art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. Brak aktywności ze strony pozwanego pouczonego o art. 230 k.p.c. nie może prowadzić do powstania po stronie

powoda pozytywnych dla niego skutków procesowych w sytuacji, gdy powód nie wywiązuje się ze spoczywającego na nim obowiązku udowodnienia swoich racji mających stanowić poparcie dla zgłoszonego żądania.

Wskazano już, że powód nie przedłożył żadnego materiału dowodowego celem wykazania słuszności wywiedzionego powództwa. Żądanie powoda jako nieudowodnione nie mogło więc zasługiwać na uwzględnienie.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, Sąd, działając na podstawie art. 720 § 1 k.c. w zw. z art. 3 ust. 2 pkt 1 ustawy o kredycie konsumenckim, orzekł jak w sentencji.

Zarządzenia:

1. odnotować w rep. C oraz w kontrolce wniosków o uzasadnienie;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda;
3. akta przedłożyć z wpływem lub za 28 dni wraz z zpo.

G., dnia 16 listopada 2018 roku SSR Anna Mejka